

PARAULA I VIDA

Estimar el propi país

Avui és la Diada Nacional de Catalunya. No ens podem sentir lluny o desinteressats d'aquesta celebració, ja que el cristià, com a conseqüència del quart manament de la llei de Déu, desenvolupa l'amor al país on neix, o en el que ha crescut i on s'ha format i educat, o aquell que per emigració s'ha fet seu. «Pàtria» significa «lloc dels pares», lloc i comunitat que dóna cohesió i sentit a la dimensió social més propera de la meua existència, després de la família.

El Catecisme de l'Església Catòlica (n. 2199) ensenya el valor religiós de l'amor envers la pàtria: «El quart manament es dirigeix expressament als fills en les seves relacions amb els seus pares, perquè aquesta relació és la més universal. Es refereix també a les relacions de parentiu amb els membres del grup familiar. Exigeix que es doni honor, afecte i reconeixement als avis i avantpassats. Finalment s'estén als deures dels alumnes respecte als mestres, dels empleats respecte als patrons, dels subordinats respecte als seus caps, dels ciutadans respecte a la seva pàtria, als qui l'administren o la governen.»

L'amor al propi país és un valor cívic que s'aprèn en primer lloc a la llar, després es nodreix a l'escola i es va perfeccionant fins que arribem a ser

persones útils i responsables envers la societat en què vivim. Es dóna un doble vincle simultani: amb la tradició històrica de les generacions que ens han precedit i les que vindran, i un vincle amb tots els nostres contemporanis del país. D'aquí que valorem els símbols de la pàtria, com la bandera i l'himne, les persones que la representen, les festes i tradicions, els avantpassats, i sobretot la llengua, la història i la cultura. També que treballem perquè procuri el major bé per a tots, amb preferència pels menys afavorits —com faria una família— amb justícia i llibertat, i sigui acollidora dels qui hi vinguin. Alhora cal cuidar l'obertura a la comunitat internacional en una cooperació per la pau i el respecte de tots els drets de les persones i dels pobles. La predilecció pel propi país, llengua i cultura és perfectament conciliable amb el respecte a totes les nacions i a la caritat universal. Hem de sumar l'amor i el respecte positiu per les nostres coses col·lectives, i apreciar justament les dels altres. Perquè els enemics del veritable patriotisme són el xovinisme o exaltació de la pròpia nació com si fos el bé suprem, que pot acabar en la xenofòbia o la discriminació racial; i també, per defecte, l'internacionalisme dels homes sense pàtria que menyspreen la seva amb l'argument de ser ciutadans del món.

L'autèntic amant de la seva pàtria pot queixar-se del seu país, observant els seus errors i deficiències, però al mateix temps sempre recercherà i proposarà els mitjans per a solucionar-los. No és correcte contemplar com el país s'enfonsa o es tanca o es divideix i no fer-hi alguna cosa. No s'hi valen les queixes, la mandra o la discòrdia. El cristià ha de ser sembrador de pau i de germador, ha de saber valorar justament les virtuts pròpies i defensar-les, però mai en detriment de tancar-se a les virtuts dels altres pobles o nacions.

Partint de la **Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat**, del Venerable bisbe Josep Torras i Bages (1846-1916), preguem avui dient: «*Mare i Patrona, obteniu-nos aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida; l'honestedat de la vida pública; que desapareguin maledicció, blasfèmia i l'esperit de discòrdia, i ajunteu tots els fills amb cor de germans; feu que mai no es defaci aquest poble català que Vós espiritualment engendràreu; defen-seu d'enemics espirituals i temporals tota la terra catalana que teniu encomanada, i obteniu als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Concert de *La Santa Espina* a la Catedral d'Urgell

Diumenge dia 21 d'agost, la Catedral de Sant Maria de La Seu d'Urgell va acollir un concert amb gran acollida de públic a càrrec de l'Orquestra Simfònica del Vallès i la Coral Polifònica de Vilafranca. Van interpretar *La Santa Espina* sota la direcció de Rubén Gimeno. El concert comptà amb l'assistència de l'Arquebisbe d'Urgell, de l'Alcalde de La Seu d'Urgell i el promotor del Concert Sr. Joan Planes, president de la Fundació Fluidra i de la Fundació Orquestra Simfònica del Vallès, que l'esponsoritzava amb motiu dels seus 75 anys.

La Santa Espina és una rondalla en tres actes i sis quadres, estrenada l'any 1907 amb gran èxit de públic i crítica, amb música original d'Enric Morera i lletra d'Àngel Guimerà.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Vosaltres sereu el meu poble» (Ex 3)

Avui, diada nacional de Catalunya, proclamem la identitat del poble català.

El terme poble caracteritza a un grup de sers humans vinculats entre sí per una història i un espai vital comuns.

La Bíblia utilitza molts termes per referir-se a una comunitat humana, a un poble. D'entre els que més sovintegen, encara que amb significacions diverses, n'escullo tres: **étnos**, **laós** i **pólis**.

Étnos: s'aplica generalment en referir-se a una multitud de pobles, a les nacions en general. Per això, gairebé sempre ve en plural. **Laós**: l'autor

sagrat el refereix més aviat —encara que no exclusivament— per referir-se en concret al poble d'Israel. Singularitzat en les diverses tribus que s'agruparen sota una mateixa senyera. En termes religiosos, seria el poble escollit, el poble de l'Aliança. **Pólis**: per la seva part, designa, ja en tota la literatura grega en general, una ciutat organitzada, una ciutat-estat, on el ciutadans prenen part en les decisions comunes i que en fan possible la seva governabilitat.

Portant aquests termes a la nostra realitat: enmig dels altres pobles, —étnos—, Catalunya és

una comunitat singular —un laós—, organitzada políticament i administrativa, com una pólis.

Què és el que transforma una multitud i la converteix en un poble? Molts factors: la procedència comú i els vincles de sang. La mateixa llengua. Cultura, tradicions, història i costums i usos compartits. Ocupar un mateix territori per viure. Dotar-se d'unes mateixes lleis i normes de convivència... Tot això hi és. Però, pot ser insuficient. Cal tenir consciència d'estar vinculats els uns als altres per un objectiu comú: la unitat de destí.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRA Y VIDA

Amor al propio país

Hoy es la «Diada» nacional de Cataluña. No podemos sentirnos alejados o desinteresados de esta celebración, ya que el cristiano, como consecuencia del cuarto mandamiento de la ley de Dios, desarrolla el amor al país donde nace, o en el que ha crecido y se ha formado y educado, o aquél que por emigración se ha hecho suyo. «Patria» significa «lugar de los padres», lugar y comunidad que da cohesión y sentido a la dimensión social más cercana de mi existencia, después de la familia.

El Catecismo de la Iglesia Católica (n. 2199) enseña el valor religioso del amor hacia la patria: «El cuarto mandamiento se dirige expresamente a los hijos en sus relaciones con sus padres, porque esta relación es la más universal. Se refiere también a las relaciones de parentesco con los miembros del grupo familiar. Exige que se dé honor, afecto y reconocimiento a los abuelos y antepasados. Finalmente se extiende a los deberes de los alumnos respecto a los maestros, de los empleados respecto a los patronos, de los subordinados respecto a sus jefes, de los ciudadanos respecto a su patria, a los que la administran o la gobiernan.»

El amor al país propio es un valor cívico que se aprende en primer lugar en el hogar, luego se nutre en la escuela y se va perfeccionando hasta llegar a ser personas útiles y responsables para con la sociedad en que vivimos. Se da un doble vínculo simultáneo: con la tradición histórica de las generaciones que nos han precedido y las que vendrán, y un vínculo con todos nuestros contemporáneos del país. De aquí que valoremos los símbolos de la patria, como la bandera y el himno, las personas que la representan, las fiestas y tradiciones, los antepasados, y sobre todo la lengua, la historia y la cultura. También que trabajamos para que se procure el mayor bien para todos, con preferencia por los menos favorecidos —como haría una familia— con justicia y libertad, y sea acogedora de los que vengan. Asimismo hay que cuidar la apertura a la comunidad internacional en una cooperación para la paz y el respeto de todos los derechos de las personas y de los pueblos. La predilección por el propio país, lengua y cultura es perfectamente conciliable con el respeto a todas las naciones y a la caridad universal. Tenemos que sumar el amor y el respeto positivo por nuestras cosas colectivas, y apreciar justamente las de los demás. Porque los enemigos del verdadero patriotismo son el chovinismo o exaltación de la propia nación como si fuera el bien supremo, que puede terminar en la xenofobia o la discriminación racial; y también, por defecto, el internacionalismo de los hombres sin patria, que desprecian la suya con el argumento de ser ciudadanos del mundo. El auténtico amante de su patria puede quejarse de su país, observando sus errores y deficiencias, pero al mismo tiempo siempre buscará y propondrá los medios para solucionarlos. No es correcto contemplar cómo el país se hunde o se cierra o se divide y no hacer algo. No valen las quejas, la pereza o la discordia. El cristiano debe ser sembrador de paz y de hermandad, debe saber valorar justamente las virtudes propias y defenderlas, pero nunca en detrimento de cerrarse a las virtudes de los otros pueblos o naciones.

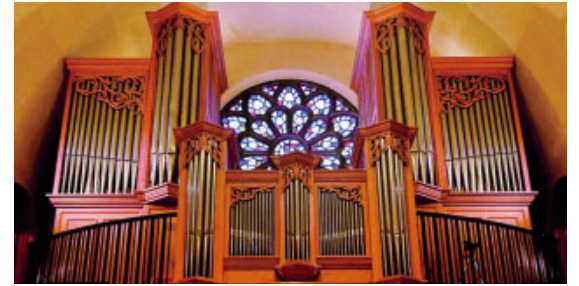
Partiendo de la **Visita espiritual a la Virgen de Montserrat**, del Venerable obispo Josep Torras y Bages (1846-1916), recemos hoy diciendo: «*Madre y Patrona, procura que aquella fe que hunde las montañas, colma los valles y allana el camino de la vida; la honestidad de la vida pública; que desaparezcan maldición, blasfemia y el espíritu de discordia, y reúne a todos tus hijos en hermandad; haz que nunca se deshaga este pueblo catalán que Tú espiritualmente engendraste; defiende de enemigos espirituales y temporales toda la tierra catalana que tienes encomendada, y obtén a los pueblos de Cataluña una paz cristiana y perpetua.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

XVII Festival Internacional d'Orgue del Principat d'Andorra

El XVII Festival Internacional d'Orgue del Principat d'Andorra, organitzat per l'Associació Amics dels Orgues de les Valls d'Andorra, es va iniciar el dimecres 10 d'agost amb un concert del músic espanyol Raúl Prieto. Enguany va oferir durant el mes d'agost cinc concerts en tres parròquies diferents; a la Massana, a Andorra la Vella i a Escaldes-Engordany. Aquesta edició del Festival centrà el repertori en el cant instrumental: el cant entre l'orgue i l'oboè d'amor, la trompeta o el clavecí. Els artistes convidats, organistes o solistes de gran prestigi internacional, han estat nou. Es tracta dels espanyols Raúl Prieto, Saskia Roures i Francisco Gil, els belgues Jan Vermeire i Alain de Rudder i els francesos Cédric Meckler i Olivier Verner. També inclogué la col·laboració de dos nous talents, el jove clavecinista David Palanca en duo amb l'organista d'Andorra Aaron Ribas.

El director artístic del festival, Ignasi Rivas, va explicar en la presentació que el festival ha obert la possibilitat, per primera vegada, a nous espais com la plaça de la Vall. Allà va tenir lloc el concert inaugural del dimecres. Sota el títol «Orgue a la fresca», l'organista Raúl Prieto actuà amb un orgue virtual, un instrument que reproduceix, mitjançant un progra-

ma d'ordinador, els sons enregistrats en viu d'orgues històrics amb una fidelitat excel·lent. Els concerts següents es van dur a terme el 13 d'agost, a l'església parroquial de la Massana, amb el Grup Miscelània XVIII-21, amb peces de Bach; el 17 d'agost, l'església de Sant Esteve d'Andorra la Vella, amb Jan Vermeire i Alain de Rudder, interpretant «Cants antics, cants moderns» i l'actuació del Duo Vernet-Meckler, amb interpretacions d'orgue a quatre mans. D'altra banda, per segon any es va dur a terme la proposta «Conèixer l'orgue», els matins de portes obertes en què totes les persones interessades poden dialogar amb els organistes titulars sobre els detalls dels instruments, i alhora escoltar de prop els diversos repertoris proposats en cada sessió.

► **Celebració de Santa Teresa Jornet a La Seu.** Divendres dia 26 d'agost, a la Llar de Sant Josep de La Seu d'Urgell, va tenir lloc la festa de la Mare Fundadora de la Comunitat de les Germanetes dels Ancians Desemparats, Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars, que la regeixen. Presidí la joiosa eucaristia el Vicari General, Mn. Ignasi Navarri, i concelebraren dos sacerdots de l'Arxidiòcesi de

València que hi feien estada uns dies, i hi van assistir la Superiora de la Llar, Gna. Eulàlia, la Comunitat de les Germanetes, els sa-

cerdots que hi resideixen i tots els residents i benefactors de la Llar. En iniciar la celebració, Mn. Navarri va recordar la importància de la Mare Teresa de Jesús Jornet i Ibars, patrona de l'ancianitat, i la seva coneguda frase: «*Déu en el cor, l'eternitat al cap i el món sota els peus*», per animar tots els residents a fer-la present en les seves vides i a tenir sempre Jesucrist com el centre de la vida.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El primer senyal de la Misericòrdia: Canà (Jn 2,1-11)

Avui reflexionem sobre el primer dels miracles de Jesús. El primer d'aquests senyals prodigiosos l'explica Joan mateix (2,1-11) i té lloc a Canà de Galilea.

En la introducció trobem l'expressió «Jesús juntament amb els seus deixebles» (v. 2). Aquells que Jesús ha cridat a seguir-lo els ha unit a ell en una comunitat que prega, com una única família, i tots estan convidats al casament. Iniciant el seu ministeri públic a les noces de Canà, Jesús es manifesta com l'espòs del poble de Déu anunciat pels profe-

tes i ens revela la profunditat de la relació que ens uneix a ell: és una nova Aliança d'amor. L'Església és la família de Jesús en la qual aboca el seu amor; és aquest amor que l'Església guarda i vol donar a tots.

En el context de l'Aliança es comprèn també l'observació de Maria: «No tenen vi» (v. 3). El vi és necessari per a la festa. Transformant en vi l'aigua de les àmfores «destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus» (v. 6), Jesús realitza un senyal eloqüent: transforma la Llei de Moisès en Evangeli, portador de joia.

Les paraules que Maria adreça als servents vénen a coronar el quadre matrimonial de Canà: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). També avui la Mare de Déu ens diu a tots nosaltres: «Feu qualsevol cosa que us digui —que Jesús us digui.» És el testament que ens ha deixat: és bonic! En aquestes noces en realitat es fa una Nova Aliança i als servidors del Senyor, és a dir a tota l'Església, se li confia una nova missió: «Feu tot el que ell us digui!» Servir el Senyor significa escoltar i dur a la pràctica la seva Paraula.

(Dimecres, 8 de juny de 2016.)

Finalitzada la restauració del manuscrit del *Beatus* de La Seu d'Urgell

L'Arxiu Diocesà i Capitular d'Urgell va presentar la restauració del *Beatus* de La Seu d'Urgell, un còdex del segle x, escrit en pergamí, el text del qual és un comentari del llibre de l'Apocalipsi de Sant Joan, i profusament il·lustrat amb miniatures de gran valor. L'acte es va realitzar per als mitjans de comunicació el divendres 26 d'agost. El *Beatus* va ser un dels llibres més llegits i preuats a l'Edat Mitjana i actualment és una de les peces més importants del fons del Museu Diocesà.

El Vicari General i Director del Museu Diocesà, Mn. Josep Maria Mauri, i l'Arxiver diocesà, Mn. Benigne Marquès, van expressar la satisfacció del Bisbat per la restauració. Mn. Mauri va apuntar «el gran goig que suposa ser custodis d'una peça única com és el *Beatus*, i poder-la preservar per a les generacions futures», i agrai a la directora i els tècnics del CRBM per la tasca feta. La intervenció feta en el *Beatus*, explicà Mn. Mauri, s'inscriu dins la campanya de restauració de les peces més significatives del fons del Museu Diocesà d'Urgell, encetada temps enrere amb vistes a definir un nou projecte museístic, actualment en fase d'estudi. Dins aquesta mateixa campanya ja han estat res-

taurades amb anterioritat peces com la casulla de Sant Ermengol, la butlla del Papa Silvestre II i, més recentment, el retaule de *La Pietat*.

El Museu ha adquirit la casa de Cal Roger, situada al carrer Canonges, per ampliar i millorar l'equipament museístic. El projecte ha iniciat una etapa de reflexió sobre la museologia que s'emprarà. Es tracta, doncs, d'un projecte que es durà a terme més a llarg termini, que pretén posar

en valor la col·lecció del Museu Diocesà, i el conjunt Catedralici de Santa Maria d'Urgell, en el seu conjunt Catedral, església de Sant Miquel i Claustre romànic.

La intervenció, duta a terme per un equip interdisciplinari del Centre de Restauració de Béns Mobles a Vall d'oreix ha consistit, a grans trets, en una neteja general de la brutícia acumulada amb el pas dels anys, a més de neteges puntuals allà on ha estat

necessari; el tractament i correcció de les ondulacions i deformacions que presentava el suport, fruit de l'adaptació del pergamí a diverses circumstàncies sofertes al llarg del temps; i la consolidació i estabilització física del suport. A més, s'han disposat una sèrie de làmines de paper neutre a manera de protecció per evitar eventuales desperfectes deguts al frec entre els fulls de pergamí, i s'ha dissenyat una urna especial per a la seva conservació, com va explicar la Delegada diocesana de Patrimoni, Clara Arbués.

Mn. Benigne Marquès va explicar que tot i l'antiguitat del *Beatus*, hi ha altres documents encara més antics al fons de l'Arxiu Diocesà d'Urgell, com ara un pergamí del segle ix que dóna testimoni del Monestir de Codinet, en actiu fins a la seva annexió al Monestir de Tres Ponts al segle xi; a més del «text literari escrit en català més antic de tots els que es conserven a Catalunya»: un full del *Liber iudicum*, un compendi de lleis de l'època visigòtica escrit originàriament en llatí. Mn. Benigne destacà també «la satisfacció i alhora la gran responsabilitat» que suposa ser dipositaris d'uns documents tan antics i tan importants des del punt de vista històric.

El *Beatus* de La Seu d'Urgell és un preciós manuscrit amb el comentari de l'Apocalipsi del monjo Beat de Liébana, escrit el darrer quart del segle x, i profusament il·lustrat, que l'any 1147 formava part de la biblioteca de la Catedral de Santa Maria d'Urgell.

És un exemplar enigmàtic, perquè no té cap indicació d'origen, ni de qui l'encarregà, ni del nom de l'escriptor ni del miniaturista. Els es-

pecialistes, per l'estil i les característiques de les imatges, el vinculen amb la tradició dels *beatus* mossàrabs il·lustrats de l'antic regne de Lleó.

És un dels 24 manuscrits del Beat de Liébana conservats al món. Té 76 fulls miniats, essent un còdex de gran impacte visual i força plàstica, que des del punt de vista iconogràfic està influenciat per la tradició carolíngia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i mr.; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [1C 15,1-11 / SI 117 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. La Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1C 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. St. Robert Bel·larmino (1542-1621), bisbe de Càpia i dr. de l'Església, card. (jesuïta); Sta. Hildegarda de Bingen, vg. i

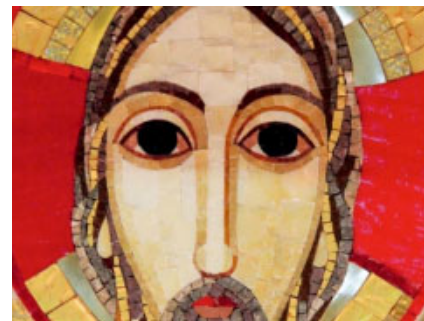
dra. de l'Església; St. Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; Sta. Coloma, vg. i mr. a Còrdova; Sta. Ariadna.

18. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / SI 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé més breu: 16,10-13)]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; Sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare

A Ex 32-34 es narra el pecat tan gran del Poble fent-se un vedell de fosa i proclamant: *Aquests són els teus déus, Israel, que t'han tret del país d'Egipte.*

Amb llenguatge antropomòrfic primer el Senyor digué a Moisès: «Deixa'm que s'inflami la meua indignació.»

Però Moisès apaivagava el Senyor i finalment el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu Poble.

Pau instrueix el seu fill en la fe —Timo-teu— sobre els faules inacabables i xerrameques sense sentit (v. 4.6) contràries al gloriós Evangeli del Déu benaurat (v. 11).

Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors: això el duu a confiar el servei apostòlic al primer dels pecadors —Pau— de qui Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primer en ell la grandesa de la seva paciència.

La grandesa de la paciència misericordiosa de Déu es veu sublim a les paràboles de la misericòrdia proclamant que, per damunt fins i tot del pecat més greu, hi ha l'amor misericordiós del Pare Déu.

Al discurs programàtic (4,16s) Jesús s'havia presentat com l'Ungit per portar la Bona Nova amb gràcia per a tothom (i no misericordiós per uns però venjatiu pels altres).

Deixar noranta-nou ovelles en el desert per anar a buscar la perduda és un despropòsit desassenyat! Perquè l'amor misericordiós de Déu no en sap de càlculs humans.

En el cel hi ha més alegria per un sol pecador que s'està convertint que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se: alerta! On són els noranta-nou justos que no necessiten convertir-se? Tots som pecadors necessitats de conversió i de perdó.

Jesús en realitat parla de pecador «que s'està convertint»: així el pare se li tira al coll i besa el fill no quan ja ha tornat a casa (convertit) sinó quan encara era lluny i s'ha posat en camí a trobar el seu pare (s'està convertint).

El pare els repartí els béns accedint a la petició del fill més jove perquè el bé suprem de l'amor i el romandre a casa com a fill i germà no es pot imposar a la força.

Encara era lluny que el seu pare el veié: el respecte del pare no és torna en indiferència davant l'opció triada pel fill sinó que el Pare segueix estimant-lo i pendent d'ell.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrist. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: «Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte».» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: «Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre».» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

► Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injurava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, junta amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-10) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: «Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut»? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: «Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut»? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

► Lectura del libro del Èxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: «Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto».» Y el Señor añadió a Moisés: «Vejo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.»

Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: «Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre».»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

► Salmo responsorial (50)

R. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / la del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / El sacrificio agradable a Dios / es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú, oh, Dios, tú no lo desprecias. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fio de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: «¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido». Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: «¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido.» Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»